

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY M. WILLIAMSON

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ώρα ήταν περασμένη κ' έβρεχε] δυνατά όταν η Άντζελα έφτασε στο σπίτι. της φίλης της. Τό έλαφρό έπαινοφόρε της δεν ήταν άρκετο για να την προφυλάξει από τη βροχή κ' ένοιωθε ένα ρίγος να περνά το κορμί της.

— Με συγχώρες Λόρνα, γιατί έρχομαι να σ' ενοχλήσω σε τόσο ακατάλληλη ώρα—είπε η νέα μόλις μπήκε στο σαλόνι. Δεν θα το έκανα αν... αν...

— Άκράτητα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της κ' ανάμεσα στους λυγμούς που την έπνιγαν, εξακολούθησε :

— ...Μου συμβαίνει κάτι φοβερό. Πρέπει να σου μιλήσω. Έσύ είσαι η μόνη που υπήρξες πάντοτε καλή μαζί μου.

— Άνοηστες ! είπε η Λόρνα. "Όλοι σ' αγαπούμε. Έλα, βγάλε το πανωφόρι σου.

Η Άντζελα έβγαλε το πανωφόρι της και το καπέλλο της και έφερε το χέρι της στο μέτωπό της.

— Πώς με πονεί το κεφάλι ! Δεν μπορώ πεινά να σκεπτώ, Λόρνα. Άπέτυχα οικτρά. Τι περισσότερο μπορώ να κάνω :

— Μιλώ ασυνάρτητα, αγαπητή μου. [Μη ξεχνάς, πώς δεν είμαι νοομόντης.

Ψηλή και εύθυνη η Λόρνα κύτταξε με απάθεια την απελπισμένη νέα, η οποία είχε σωριασθεί σε μια καρέκλα.

— "Ω, έσύ έχεις πεποθήσει στον έαυτό σου—φρόντισε η νέα—. Δεν είσαι, δειλή ούτε άπραγη. Τίποτε δεν σε ταραξεί. Ούτε η ζωή, ούτε ο έρωας, ούτε... τίποτε άλλο.

— Θέλεις να πής ότι παντρεύτηκα και χώρισα δυο φορές κ' όμως ζω ακόμα.

— Ναί, κάτι τέτοιο θέλω να πώ. Έσύ έχεις ζωή μέσα σου, είσαι έπιτιθέδεια, τολμηρή κ' έξυπνη.

Ενώ μιλούσε η Άντζελα κύτταζε προσεκτικά το πρόσωπο της φίλης της, και σά να ντράπηκε γι' αυτό που ήθελε να της πη, έγινε κατακόκκινη.

— Ναί. Πρέπει να σου μιλήσω Λόρνα, γιατί η πονεμένη καρδιά μου δεν άντέχει πεινά. "Ο Μπίλλ, ο άνδρας μου μ' έγκατέλειψε !

Η Άντζελα δεν περιέμενε να δει τη φίλη της να ξεφύγει. Ούτε της έκανε έντοπος η απάθεια της Λόρνας, η οποία περιορίστηκε ν' ανάψει ένα τσιγάρο και να ρωτήσει μ' αδιαφορία :

— Και πού πήγε ;

Αυθόρμητα η Άντζελασηκόθηκε και γονάτισε δίπλα στη φίλη.

— Δεν ξέρω, είπε. Τηλεφώνησα και ρώτησα στη Λέσχη του, αλλά μου είπαν ότι δεν πήγε εκεί. "Όλη τη βραδυά τον περιμένα, μα δεν ήρθε. Δεν θα έδινε σημασία αν δεν είχε συμβεί και την περασμένη βδομάδα. Δεν θα με περιφρόνησης, αν σου το πώ, έ, Λόρνα ;

— Δεν θα σε παραξηγήσω Άντζελα. Πές μου τι συνέβη την περασμένη βδομάδα :

— Την Πέμπτη το βράδυ, ο Μπίλλ είχε άργήσει να έπιτσιψη στο σπίτι. Ήταν η τρίτη φορά που συνέβαινε αυτό μέσα σε μια βδομάδα. Ήμουν έξωφρενών, η διαγωγή του με πείραζε και με τρώαζε. "Όσοσο δεν ήθελα να το άναληφθώ. Συμβαίνει τις σκιηδες, όπως όλοι οι άνδρες υπόθετο. "Όταν ήρθε έπιτέλους και με φίλησε κατάλαβα πώς ήταν πιωμένος κ' ότι είχε περάσει τη βραδυά του με μια γυναίκα.

— Ποιά ήταν αυτή ;

Η Λόρνα κύτταξε μ' απάθεια την απελπισμένη νέα.

— Δεν γκερώ ιά έκφρασθώ καιηγενηματικώς πρετιύ βεβαιαθώ — Ποιάν υποπτεύεσαι ; ρώτησε η Λόρνα.

Η Άντζελα την κύτταξε μιλώντας και διστακτικά είπε :

— Θαρρώ πώς εινε η Μαίρη Μπέντλεϋ.

Η Λόρνα γέλασε περιφρονητικά και είπε :

— Η υπόνοιά σου εινε άσπεία, αγαπητή μου. Τόσο πολύ υποβάζεις τον Μπίλλ, ώστε να ξεπέσει σ' αυτή τη γυναίκα που μοιάζει με... φραντζόλα μπαγιαντική ; Άσφαλώς ο Μπίλλ δεν θα μπορούσε ποτέ να...

— Κανείς, οπτε έσύ που τον έξερις χρόνια, δεν μπορεί να ξερη τις σκέψεις του Μπίλλ. Οπτε κ' έγώ που είμαι γυναίκα του !

— Άλλά με τη Μαίρη Μπέντλεϋ ! Τό σκέφθηκες καλά ;

— Άναγνωρίζω πώς δεν εινε πολύ έκτυστική, αλλά από κάτι που μου είπε ο Μπίλλ εκείνο το βράδυ, σχημάτισα την ιδέα ότι...

Η Άντζελα κοκκίνισε και σούπασε.

— Τι σου είπε ;

— ...Νά !... "Ότι είμαι πολύ νέα για να καταλάβω έναν άνδρα της ηλικίας του. "Ότι ένας άνδρας δεν άρκεται μ' ένα άθώο παιδικό βλέμμα, οπτε με τις άπαλές καμπύλες ενός νεανικού σώματος... Μπορεί, μου είπε, να τον τραβήξουν κ' άλλες γυναίκες... Συστήσαμε πολλή ώρα εκείνο το βράδυ και σχεδόν μου ώολόγησε ότι η άλλη εινε η Μαίρη Μπέντλεϋ. Άπ' όσα έλεγε, συνεπέρανα ότι υπονοούσε αυτήν. Μου είπε πώς από καιρό ήθελε να την ξεφορτωθώ, αλλά ότι εινε πολύ έπιμονη γυναίκα. Είχε μπλέξει μαζί της πλιν παντρεντή κ' από τότε τοχαι κολλήσει σάν στρεϊδι. Εινε στιγμές αλίστα που τη συχναίνεται, μα εκείνη κατορθώνει πάντα να τον τραβεί κοντά της.

Η Άντζελα σηκώθηκε και άργά φόρεσε το πανωφόρι της. Η Λόρνα, η οποία στην άρχη την άκουγε μ' αδιαφορία, τώρα φαίνόταν περίεργη ν' άκούση περισσότερο.

Πρέπει να πηγαίνω—είπε η Άντζελα— θέλω να είμαι στο σπίτι αν τυχόν γύρισε. Ίσως να έκανα άσχημα που ήρθα. Άντιλαμβάνομαι ότι κανείς δεν μπορεί να με βοηθήση. Άλλά, Λόρνα, μου φαίνεται περίεργο πώς ο Μπίλλ ξαναγύρισε κοντά της, γιατί εκείνο το βράδυ όταν φιλωόσαμε μου είπε : «Άγγελε μου, είσαι τόσο άθωα και εύλικρηνη ώστε εινε άδύνατο να καταλάβεις ότι υπάρχουν πόθοι για τους οποίους ντρεπεται κανείς, κ' οι όποιοι σε βασανίζουν μολονότι ξέρεις ότι η γυναίκα που τους προκαλεί εινε γρηά και ψεύτρα και—όπως είπες κ'— έσύ προτιπτερα—μπαγιαντική. Καταλαβαίνει κανείς πώς ο Μπίλλ δεν μπορεί να την αγαπά τη στιγμή, που έκφράζεται έτσι γι' αυτήν, δεν νομίζει κ' έσύ Λόρνα ;

— Άσφαλώς είπε η Λόρνα κ' ανασήκωσε τους ώμους της μ' αδιαφορία. Εινε λυπηρό για σένα που η Μαίρη δεν άκουσε το κομπλιμέντο του.

— Δεν θα της πής τίποτε, Λόρνα ; ρώτησε η Άντζελα άνήσυχη. Μου έδωσες την υπόσχεσή σου. Δεν θα τ' επαναλάβω αυτά στη Μαίρη, πές μου ;

— "Όχι δεν θα τ' πώ στη Μαίρη.

— Άντίο Λόρνα. Σε εύχαριστώ που μ' άφησες να σου άνοιξω την καρδιά μου. Ίσως εσένα σου φαίνονται άσημαντα αυτά, για μένα όμως...

— Ναί...ναί...καταλαβαίνω—δίσκοφε ο Λόρνα—καληνύχτα.

Η έξώπορτα άνοιξε κ' έκλεισε κ' η Άντζελα έφυγε τρέχοντας μέσα στη βροχή.

Η Λόρνα πήγε και στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη της. Έβαλλε λίγο χρώμα στα χείλη της και πουδραρίστηκε. Γύρισε κατόπιν και αντίκρυσε τον άντρα ο οποίος στεκόταν στο κατώφλι της πόρτας του βάρδου του σουλουνιού. Είχε βγή από τη βιβλιοθήκη, η οποία συγκοινωνούσε με το σαλόνι κ' όπου είχε μείνει κρυμμένος σ' όλο το διάστημα της συνομιλίας των δύο γυναικών.

Ήταν κάτωχρος.

— Είχες μοναδική θέσι για να παρακολουθήσης τη μικρή τραγωδία που παίζτηκε εδώ πού όλίγου—είπε η Λόρνα με σκληρό γέλιο.—Κρίμα αλήθεια που με την πράξι αυτή τελειώνει το έργο και κλείνει η αύλαία. Τό πανωφόρι σου και το καπέλλο σου βρίσκονται έξω στο κρεμαστήρι που γυλά. Δεν σε κρατώ περισσότερο, Μπίλλ, η γυναίκα σου θα σε περιμένει—και λέγοντας αυτά τα λόγια η Λόρνα τον γύρισε τη πλάτη.

— Άλλά η Άντζελα δεν ήξερε την αλήθεια. Λόρνα, άρχισε να

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΓΙΩΒΑΝΝΙ ΡΑΡΙΝΙ

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΜΟΥ ΕΙΠΕ...

δλη μου τη ζωή, τέσσερες-πέντε μονάχα φορές μίλησα πού το Διάβολο, μά, χωρίς καμμία αμφιβολία, απ' όλους τους σημερινούς ανθρώπους, σε μένα δείχνει τη μεγαλύτερη φιλία κι'

έγω τον ξέρω πού θαβεία απ' όλους. Μου φέρνεται—και το βερβαιόνο αυτό με κάποια περηφάνεια, πού δεν ζητάω καθόλου να τη χρίνω—τόσο συγκαταβατικά και τόσο καλόβολα, ώστε, συχνά, κατορθώνει να με συγκινή.

Όταν βρίσκομαι μαζί του είμαι όλος αυτιά. "Η μάλλον, όχι : δ-λος αυτιά και όλος μάτια.

Ο Δαίμονας, έτσι τουλάχιστον όπως μου παρουσιάζεται ως τώρα, έχει μιὰ εμφάνιση καθόλου συνηθισμένη : Ψηλός και πολύ χλωμός, είναι άρκετά νέος άνθρωπος, αλλά έχει τη νεότητα πού δείχνει πως έζησε πολύ και πού εινε πού θαμινώνη κι από τα γερατιά. Τό πρόσωπό του, πελιδνό και μακρουλό, δεν έχει άλλα αξιοσημείωτα χαρακτηριστικά από τα λεπτά του χείλη, σφιχτά κλεισμένα πάντοτε, και μιὰ ρυτίδα, μοναδική και θαβεία, πού φώνεται κατακόρυφα ανάμεσα από τα βλέφαρα και χάνεται σχεδόν στις ριζές των μαλλιών του. Δεν κατάλαβα ποτέ τί χρώμα έχουν τα μάτια του, γιατί ποτέ δεν μπόρεσα να τα κοιτάξω περισσότερο από μιὰ στιγμή, και ούτε και τό χρώμα των μαλλιών του ξέρω, γιατί τάχει κρυμμένα όλα κάτω από ένα μεγάλο μεταξοτό μπτερέ, πού δεν τό βγάζει ποτέ. Φοράει με σοβαρότητα μαφια ρούχα και τό χέρια του εινε πάντα γανφοφορεμένα μ' ένα τρόπο άνογο.

Πολύ σπάνια, τις σημερινές ημέρες, άποφασίζει κι' έρχεται στη γη. Κάποτε, μάλ.στα, μου όμολογούσε με ύφος θλιμμένο ότι οι άνθρωποι έπαψαν πειν να τον ενδιαφέρουν. Δεν έχουν ούτε μυαλό, ούτε ψυ-

δικαιοσύνη, ή Μπίλλ.

Έκείνη τότε γέλασε και είπτε :

— Τί θαυμαστό όξυδερχία έκ μέρους του ήρωα της κομωδίας. Τό κακότυχο πλάσμα δεν είχε τη γνώση τουλάχιστον να μην έκτεθι σ' αυτή τη βροχή : Με τό διάβημά της ή τραγωδία μετατρέπεται σε κομωδία... Κι' όμως να πού έσωσε τον άγανακμένο της, από μιὰ γρηπ φεύτρα σάν έμένα...

Συνφορμεμένη ή Αόρνα εξακολούθησε ώστόσο να διατηρή τό χαμόγελο στο χείλη της και πρό-σθεσε :

— Τέτοιος εινε και θά εινε πάντοτε ό κόσμος, ίπποτικέ φιλε μου Τό βέραιο εινε ότι έπληξα πειά τόσον καιρό εδώ στο Λονδίνον. Θά ταξιδέψω. Αλήθεια κορυάζεται κανείς να χαμογελά άδίκαια ποτε στον έναν και ποτε στον άλλον.

Στό μεταξύ, ή Αντίελα είχε έπιτρέψει στο διαμέρισμά της. Ήταν παγωμένη και τό σπίτι της φάνηκε κρύο, χωρίς ζωή. Ρίγνους και δυνατά είπτε :

— Οέ μου, άς φέρη άποτέλεσμα ή προσπάθειά μου. Άς γυρί-ση πίσω οέ μένα !

Η νεαρή γυναίκα γδύθηε και φόρεσε μιὰ ρόμπα του σπιτιού. Κατόπι πήρε κάτω από τό στρώμα του κρεβατιού της τό ήμερολό-γιό της και έγγραψε τό έξης :

« Αόφρη έπαιξα τό τελευταίο μου άτού. Έπαιξα στην τύχη. Πι-θανόν να μη γυρίση ποτέ πειά σέ μένα. Αλλά ήταν τό μόνο πού...

Με μιὰ γρηγορή κίνησι ή Αντίελα έχωσε τό βιβλίο στον κρυφώνα του. Είχε άκούσει τον γνω-στό ήχο τό κλειδιού πού γύριζε στην κλειδαριά της έξωπορτας. Έ-τρεξε και καθήσε μπροστά στην τουαλέτα της και τη στιγμή πού άνοιξε ή πόρτα προσποιήθηκε πως πονδράριζε τό πρόσωπό της.

Κι' ενώ ή καρδιά της χτυπού-σε μ' άγωνία, μ' άδιαφορία τάχα, είπτε :

— "Α ! Έσύ είσαι Μπίλλ ! Σε περιμένα, άγανακμένο μου !

Ο Τζοβάνι Ραρίνι, ό συγγραφέας του διηγήματος πού δημο-σιεύουμε στις σελίδες αυτές, ειν' ένας απ' τους μεγαλύτερους διανοούμενους της σηγχρόνου Ιταλίας. Τά έργα του έχουν με-ταφρασθή σέ όλες τις ευρωπαϊκές γλώσσες και τό γνωστότερο απ' αυτά « Η ζωή του Χριστιού » θεωρείται ως ένα από τά πά-γκοσμια άριστοτεργήματα. Τό διήγημα του πού σάς μεταφράζου-με σήμερα ειν' ένα από τά όραιοτερα κ ι θα εξακολουθήσουν, στά προσεχή φύλλα και άλλα διηγήματα του Ραρίνι, έξ' ίσου όραιοτα.

χή, ούτε πνοή, ίσως μάλιστα να μην έχουν και αίμα άρκετά κόκκινο για να υπογράνουν μ' αυτά τό συμ-βόλοιο πού θά κάνουν μαζί του, πουλώντας τον την ψυχή τους.

Παρ'όλ' αυτά, όταν πλήττει με-ρικές ημέρες στο βασιλείο του, όπου τόσο πλήθος συνωστίζεται, έμ-φεται ανάμεσα μας. Κανένα όμως δεν τό αντιλαμβάνεται γιατί οι άν-θρωποι δεν τον άναγνωρίζουν πιά

και περνούνε πλάι του, νομίζοντας τον για κάποιον απ' τους όμοιους τους, χαμογελώντας του και χειραγωγώντας τον με μιὰ σιγουριά πού φο-βίζει. Μά εγώ αισθάνομαι πάντοτε το αόλκιμο και πού άφηνει πίσω του κι' άναξήτως την ευχαρίστησι της συντροφιάς του. Ή συνομιλία με τό Δαίμονα ειναι ή πού όφείλημα κι' ή πού ευχάριστη απ' όσες ξέρω. Ειν' αυτές πού σέ κάνουν να καταλάβεις τον κόσμο—και προπάντων τον κό-σμο πού έχουμε μέσα μας—πολύ καλλότερα απ' τά διάφορα συγγράμ-ματα, μικρά και μεγάλα πού βρίσκονται στη βιβλιοθήκη του Πανεπι-στημίου της Χαϊδελέβεργης.

Δεν συνάντησα ποτέ πλάσμα πού καλόβολο απ' τό Λιάβολο. Ξέρει τόσο τέλεια τί πράγματα παράνομα, κακά, αίσωρα και πτηνόη μπορεί να κάνει ό άνθρωπος, ώστε τίποτε δεν τον εαφνιάζει και τίποτε δεν τον κάνει γάνακτι. Μου φαίνεται κάποτε ό πού χριστιανός απ' όλους τους χριστιανούς πού βρίσκονται στον κόσμο. Έχει σωφροσύνη μάλιστα κ' Έκείνον πού τον καταδίκασε και τον έδιωξε απ' τον παράδεισό του.

Όταν μιλάει γι' αυτό προαδέχεται ότι ό Παντοδύναμος έκανε μιὰ δίκαιη πράξι, γαρνιζοντας τον από τά ύψη τ' ουρανού, γιατί ένας βα-σιλιάς δεν μπορεί ν' άνεχθεί γάρω του τη παρουσία πλάσμάτων πολύ περήφανων και πολύ άπειθήρχων.

« Αν ήμουν στη θέσι του—μού όμολόγησε κάποτε—θά καταδίκαιζα τον άντάρτη σέ μιὰ τιμωρία πού άσπρη. Θά τον έκανα άνίστομα κ' έρ-δωσι, να κινήθι. Απεναντίας, ό Θεός, δείχτηκε σέ μένα μεγαλόφυρος κ' έπικηρής : μου έδωσε τον τρόπο να εξακολουθήσω τη σταδιοδρομία για την όποία ήμουν πλάσιμος. "Αν ειν' αλήθεια ότι σήμερα θνήσκω λίγο μαζί μου, δεν μπορώ ώστόσο να έχω παράνομα μαζί του θά έ-πληττα πολύ περισσότερο μέσ' στη μακαριότητα του παραδείσου του.

Ο Διάβολος δείχνει και πρds τους ανθρώπους μιὰ καλωσύνη λίγο ειρωνική, μαζί με κάποια περιφρόνησι πού, πρέπει να τί όμολογή-σουμ, δεν κατορθώνει πάντοτε να

την χρίνη. Έχει ως έργο του να εινε ό δημώσι των θνητών, μά ή μακριά συνήθεια τον έκανε λιγω-τερο άγριο και λιγώτερο τρυφερό. Δεν εινε πιά ό Δαίμονας με την ού-ρα και τά χέρια, ό διαυδωρομια και τερατώδης Δαίμονας του με-σαιώνος πού έμπαινε μέσα στο μο-ναστήρια για να οκαυδήση τις παρθένους και πήγαινε με την έρση για να ζυπήνη τον έρωτικό πόθο στους άγιους έρημικούς.

Κατάλαβε πιά πού ό πειρασμός εινε σήμερα εντελώς άρρητος. Οι άνθρωποι άμαρτάνουν σήμερα απ' έαυτού τους, φυσικά αυθόρμητα και δεν έχουν καμμία ανάγκη να τους βάλλι ό δαίμονας σέ πειρασμό για ν' άμαρτήσουν. Τους άφηνει ήσυχους κ' εκείνοι τρέχουν μόνοι τους πρds αυτόν, όπως τό νερό κυλάει μόνο του σέ μιὰ κατηφορία.

Νά γιατί δεν θεωρεί πιά τους ανθρώπους πού πρέπει να τους άφανίσει, μά σαν πιστούς υπη-κόους διατεθειμένους πάντα να του πληρώσουν τό όφρο τους χωρίς μουρηδρες. Τόσο πού τά τελευ-ταία χρόνια έχει γεννηθή μέσα, του για μιὰ τους ανθρώπους, κά-ποιος οίκτος πού δεν δάχνει βέ-βαια την περιφρόνησι του, αλλά την όξινει και τη συκαλύπτει. Αδ-τή ή γνώμη μου έγινε πισκίθησι μετά την τελευταία του συνάντησι μαζί του, κατά τη διάκριση της όποιος μου άποκάλυψε ένα πράγμα πολύ σημαντικό για μάς όλους, πού ζητάμε κατά ύψη η ό ν, κάτι πέραν του τό κόσμου του-το-υ.

Τόν συνάντησα, για τελευταία φορά, σ' έναν απ' τους έρημικούς

Έβάδιζε και διάβαζε ένα μικρό βιβλίο με μαυρο δέσιμο.